

A 2432

Néhány szempont a jövedéki lü-
tetőjog újabb reformjának kérdéséhez.

Doctori értekezés
a lünetetőjog köréből.

Írta

Dr. Lelkovits Ignác 252. szám.
1928-29
főiskolai jelölt.

Miniszteri engedély

Műhelynek is

~~Dr. Lelkovits~~ Dr. Lelkovits Ede

professornak

Debrecen, 1928. XII. 18.

Elfogadom

Dr. Kovács

Elfogadom, Kgy. 1928. X. 18.

Dr. 1928. X. 18. 1928 -

Dr. Kovács
s. j. d. d. d.

Forrás munkák:

D: Gyurmány J.: D: Török I. - D: Frettlina J.:

És új jövedéki büntetőjog és eljárás 1925.

D: Darvas K.: A jövedéki kihágások nemzetgazdasági szempontból. 1927.

D: Bognár Z.: A vámszegkedések szabályozásáról 1926.

D: Finkay F.: A magyar büntető jog és tan-
könyve 1916.

Andrási Ignác és dr. Benér K.: Magyar jöve-
déki büntetőjog 1896.

Andrási J.: A jövedéki kihágások 1890.

Székelly J.: A jövedéki kihágások bün-
tető jogtana 1881.

Székelly J.: Büntető eljárás a jövedéki
kihágások tárgyában 1887.

Atlig egy negyed év telt el a
18410./1928. P. M. sz. rendeletnek é-
lethelyése óta, mely a jövedéki
küntetőjog anyagi szabályainak
megalkotása és a jövedéki kün-
tető eljárás szabályozása tárgyá-
ban adott ki - és már is új sza-
bályozás van készülöben.

Ha azonban az új szabályo-
zásokat nézzük, úgy azt kiva-
lálag abban találhatjuk meg,
hogy a jövedéki rendelet által
előszörban érintett kereskedelmi

és ipari érdeksége a rendelet-
nek bizonyos politikai, még he-
lyesebben alkotmányjogi szempont-
ból aggályos rendelkezéseit óhajt-
ják revízió alá vétetni és a ki-
elégítő szabályozást ebből a szem-
pontból kívünni.

A legkevésbé sem óhajtom
kétségbevonni, hogy az új fővédel-
mi rendeletnek ebből a szempont-
ból is generális új szabályozást
kell adnia és a nyilvánvaló sé-
relmeket gyökeresen meg kell szün-
tetnie. Itthonban nem mulasztható-
el még ily körülmények között

sem annak hangsúlyozása,
hogy nem csak alkotmány-
jogi szempontból van szükség
reírásra, de más, anyagi lü-
ntetőjogi szempontból is, sőt nem
csak az anyagi lüntetőjog szem-
pontjából, de a jövőbeli lü-
ntető eljárás egyes kérdéseire mérve
is helyes volna végre egy, a mai
viszonyoknak teljesen megfele-
lő rendszert teremteni.

É tekintettel az állóhiányos-
sági forgók termi a jövedéki kikhá-
gások esetében követendő lünte-
tölirósági eljárás szabályainak

újabb megállapítása tárgyában
kiadott 31.000/1928. G. M. sz. ren-
delet egyes intézkedéseinek kri-
tikájára is.

Ezt megelőzőleg először an-
asok a kérdéseket öhajtom
vizsgálni, amelyek az anyagi
jogszabályok reformjánál vol-
nának megoldandók.

Számos ilyen kérdés van
és nem lehet eléggé hangsú-
lyozni, hogy ezek vannak éppoly
nagy fontossággal, mint azok,
melyekből a politikusok kivá-
csoltak maguknak tökélet par-

lamentis interpellációikhoz.

- * -

Hogy mindjárt a 18400./1928.
P. M. sz. rendelet 4.§-án kezd-
jük, e szerint a jövedelmi kikhá-
gásokra megállapított szabadsá-
gvesztés büntetés „fogház” és
„ahol a korábbi jogszabályok
elzárást említeneek, ez alatt fog-
házbüntetést kell érteni.” Ez a
legképtelenebb rendelkezések egyi-
ke, ugyanolyan helytelen, mint
az a törvény, amelynek mintá-
jára a rendelet erre intézkedé-
se meghalkottatott: a ványog

szabályozásáról szóló 1924. évi XIX.
t. c., amely szerint a ványjövédé-
ki kihiágások kiintetése szintén
fogható.

Ugyántsem várjuk alól
a szempontból helyteleníteni a
fogható kiintetés behozatalát a
jövédéki kiintetőjog körébe, mint-
ha ezt szigorúnak tartanánk,
mert teljes mértékben valjuk
mi is azt a pénzügyi körök
által hirdetett elvet, hogy az, a-
ki az államot csalja meg, épen
olyan súlyos, sőt még talán
súlyosabb cselekményt követ el,

mint az, aki az egyeseknek
vhoz hárt jogtalan vagyoni
haszon szerzésének céljaitá-
val.

Bllentben fogalmai ellent-
mondást és a magyar kün-
tető jog általános elvivel
való szembehelyezkedést lá-
tunk abban, hogy a jövedé-
ki cselekmények - melyek a
jövedéki rendelet értelmében
is "kikülgázások" - joghátrün te-
téssel súlytásának.

A Btk. 20§-ának második
bekezdése expressis verbis lá-

mondja, hogy a fogház kisérő-
lag vétségekre alkalmazandó
büntetési nem, a kihágások-
ról szóló 1879. évi X. t. c. pedig
15. §-ában kimondja: A kihá-
gások büntetési a követke-
zők f.) elvárás, 2.) pénzbünté-
tés.

Vétségtelen tehát, hogy a fő-
városi kihágásoknak fogház-
sal való büntetése nem felel
meg a magyar büntetőjog szel-
lemének. Bizonyos mértékig ma-
gyarázatát lel a rendelet 4. §-a
által, hogy a rendelet össze-

hangot akart teremteni az egész jövedéki büntetőjog területén és ezt úgy akarta megvalósítani, hogy az 1924. évi XIX. t.c.-be iktatott vám-törvény rendelkezéseit akarta irányadóvá tenni a többi jövedéki kihágásokra is. Elint-hogy pedig a vámtörvény rendelkezéseit megsértő vámjövedéki kihágások büntetése fog-ház, a többi jövedéki büntese-lekményeket is fogházbüntetés-sel rendeli büntetni az új jöve-déki kódex.

Ér azonban azért nem helyes,
mert ha helyénvalónak látszott
a vámtörvény alkotói előtt, hogy
a vámjövédék ellen elkövetett
cselekmények fogházkéntetéssel
súlytalanak azok különös súlya-
ra tekintettel, úgy nem kellett
volna ezeket a cselekményeket
"kihágásoknak" nevezni, hanem
"vétségek"ként kellett volna őket
megkonstruálni. Annál inkább
helyénvaló lett volna az, mert
a vámjövédéki kihágásokra és
a rendelet értelmében a többi
jövédéki kihágásokra is - nem

a Kbtk, hanem a Btk. általános szabályai az irányadóak, tehát ezek a cselekmények feltétlenül közelebb állnak a vétségekhez. Sőt e tekintetben kiemelendő, hogy több szempontból (kísérlet, részesség stb.) még a Btk.-ben a vétségekre megállapított szabályoknál is súlyosabb büntetés alá esnek a jövedéki rendelet értelmében a jövedéki kihágások. Ha még ehhez hozzávesszük, hogy a jövedéki kihágások elváltására a kir.

törvénysségek lárnak hatáskörrel, akkor teljesen kétségtelen lehet előtűnk, hogy a jövedéki lényeselekményeket „kikötés”-nek elnevezni nem helyes, illetve ha azokat továbbra is kikötésként jelöli meg a rendelet, azokra foghíjás lényetést megállapítania nem volna célszerű. Ezzel új rendelet kiadásánál ezt feltétlenül figyelembe vevendően tartjuk.

Ugyancsak megfontolást érdemelne a jövedéki lénytető-jog reformjánál annak a kér-

désnek új szabályozása is,
hogy alkalmazható-e a jö-
vedéki kihágásokra az 1908.
évi XXXVI. t. c. 1. §. a, tehát a
brünettés végrehajtásának felté-
teles felfüggesztése?

Ét jelenlegi jövedéki rende-
let 6. §-ának hatodik bekezdé-
se értelmében ugyanis „a pénz-
brünettésre, akár mint fő, a-
kár mint mellékbrünettés van
bírálván, az 1908. évi XXXVI. t. c.
1. §. -a nem alkalmazható.”

Ebből mindenekelőtt az kö-
vetkezik, hogy abban az eset-

ben, ha a Btk. 92.§-a alkal-
maztatik, a büntetés végrehaj-
tásának feltételes felfüggesztése
nem mondható ki, mert eb-
ben az esetben mind a két
büntetés pénzbüntetés, vagy a
fölbüntetés, mely a fogház bün-
tetés helyett szabott ki, mint
a mellék büntetés, mely eredeti-
leg is pénzben, az államkincs-
tár kárának többszörösében
alkalmazandó.

És az anomália áll te-
hát elő, hogy éppen a rendki-
rüli enyhítő körülmények fenn-

forgása esetén - mert hisz
ebben áll a Btk. 92. §-a al-
kalmasának jogalapja -
feltétlenül rosszabbnak jár
a vádlott, ha a Btk. 92. §-a
alkalmaztatik, mint ha est
nem teszi a bíró.

Énig ugyanis, ha a Btk.
92. §-a nem alkalmaztatik,
tehát a vádlottat fogház és
pénzbüntetés szabatik ki, ak-
kor, ha erre különös méltá-
nyosítást érdemlő ok van, a
fogházbüntetés végrehajtási-
nak feltételes felfüggesztése

kimondható és csak a mellék-
büntetésként alkalmazott pénz-
büntetés végrehajtására kerül
a sor, addig ha a Btk. 92 §-a
alkalmaztatik, úgy a főbünte-
tés is pénzbüntetés lévén, annak
felfüggesztése sem mondható
ki, tehát végrehajtandó úgy
a főbüntetés, mint a mellék-
büntetés is.

Ezme ellentmondás kikü-
szöbölése végett célszerűnek
tartanók ha már a felfüg-
gesztésnek a jövőbeli büntető-
jog terén nem akarnak

helyet adni a jogalkotó
tényesők - az 1908. évi XXXVI.
t. c. 1.§-a alkalmazásának
lehetőségét egészében kizár-
ni és nem csak a pénzbrün-
tetésekre kimondani az al-
kalmazásra vonatkozó tilal-
mat.

Arónban - szerintem véle-
ményünk szerint nincs kel-
lően megindokolva az 1908.
XXXVI. t. c. 1.§-a alkalmazásá-
nak kizárása a pénzbrün-
tések tekintetében sem.

Mert ha a jövedéki kiha-

gás az államkincstár megkárosítására irányuló céllal követtetett el, úgy a tiltó rendelkezés nélkül sem kerülhet sor a büntetés végrehajtásának feltételes felfüggesztésére az 1908. XXXVI. t. c. 2.§-ának 3. pontjában foglalt ama rendelkezés folytán, hogy a büntetést felfüggeszteni nem lehet, ha az elítélt a cselekményt olyan indokokból követte el.

Tiszont, ha az államkincstár megkárosítását célzó szándék nélkül követtetik el

valamely jövedéki kiadás,
ugy esetben teljesen mel-
tánytalan arra nézve a kün-
tetes végrehajtás feltételes fel-
süggerésének kizárása.

Jövedéki kiadás ugyan-
is annyi van, hogy a legjobb-
biskemü eljárás közben is el-
követhető körülmék jó né-
hány. Hogy csak egy példát
hozzunk fel, aki saját hasz-
nálatára nyáncikkba ka-
pott pár liter bort a község
területére levisz és utá-
na nem fizet fogyasztási

adót, már az adó négyszeresétől nyolcszorosaig terjedhető pénzügyi ösztönzésel ösztönzendő közfoglalkoztatási - adó - jövedéki kihagyást követ el. A rendelet ugyan csak a szándékos cselekményt tekinti - ellenkező rendelkezés hiányában - jövedéki kihagyásnak, ~~az~~ a szándék azonban nem speciális szándék, tehát az államkincstár megrövidítésére irányuló célat kell, hogy legyen, csupán magának a cselekménynek kell szándék -

kosnak lennie.

Annál kevésbé szeren-
es gondolat volt a brün-
tető novella 1§-ának alkál-
mazhatóságát kívánni, mert
az új rendelet teljesén mel-
lőtte a korábban hatály-
ban volt 600/1924 P. éh. sz. ren-
dület 137 §-ának azt az
intézkedését, mely szerint
senkit sem lehet brünetté
jövedéki kiadás miatt, ha
cselekményében az államkincs-
tár megrövidítését célzó szán-
dék fel nem ismerhető.

Ha már ez a sok felesleges
szaklatással szemben histo-
ritikussal szolgáló rendelkezés
mellőztetett is az új rendelet-
ben, legalább az ily - jóhisze-
műen elkövetett jövedéki ki-
hágások elkövetőivel szemben
mértányos lett volna a megengedése annak, hogy a Bn. 1.§-a
alapján a büntetés végrehajtá-
sának feltételes felfüggesztése ki-
mondható legyen.

Utoljónban a jövedéki rende-
let csak a pénzbüntetésekre néz-
ve zárja ki a végrehajtás felfüg-

gesztésének lehetőségét, ami-
ből következik, hogy a ren-
delet elvileg nem vonja két-
ségbe azt, hogy a jövőbeli
költségekben is merülhet fel
olyan különös méltányolást
érdemlő ok, mely a kiintézés
végrehajtásának feltétles fel-
függését indokolja. Hogy
azonban a pénzkiintézésnél
mégis kizárja a felfüggesztést,
az tisztán pénzügyi szempont-
ból történik, azért, hogy az
államkincstár ne essen el a
kiszabott pénzkiintéztől. #

jövedelmi kiadások elkövetőire kiszabott lüktetésprénzek ugyanis mintegy körpótlást nyújtanak az államnak a róbert a körökért, melyek az államkincstárt a köradók meg rövidítése folytán érik. Ezt a körterítési alapot akarja megadni a rendelet, midőn kizárja a pénzlüktetés végrehajtásának felfüggesztését.

Étet hisszük nem kell tovább fejtegetnünk, hogy a pénzügyi szempontoknak ily túlsó elöterbe állítása nem helyesel-

hető. A büntető igazságszolgáltatás feladata a bünesselkémények megelőzése, megtorlása és az újabb cselekmények elkövetésétől való visszatartás.

Bren tulmenőleg, pénzügyi. célok megvalósítására a büntető igazságszolgáltatásnak nem szabad közreműködnie, mert ezeknek a céloknak honorálása igen könnyen lehetetlenné teheti az eredeti célok megvalósítását is. Mert a pénzügyi

célt tekintve végeredményben még az lenne az előnyösebb, ha mindig kapcsolódna a jövőbeli költségvetések száma, hiszen annál nagyobb összegű a befolyó pénz kiutalása, és a gondolat pedig mégis ellentétben áll a kiutalás igazságszolgáltatás által eredetileg képviselt a költségvetések megelőzésére irányuló céllal.

Ha ezeket tekintetbe vesszük, úgy helytelennek kell tartanunk azt az érvelést,

melyet a vámtörvényrel
kapcsolatosan pénzügyi i-
róinknál * olvasunk és
amely nem csak a vám-
törvény, de az ahhoz al-
kalmazott jövedéki rende-
let megalkotásánál is ér-
vényesült, hogy t. i. a kün-
tető rendelkezések megalko-
tásánál két szempontnak
kell irányadóul szolgálnia
„egyik az általános gorda-
sági érdekeknek és az ál-
lam pénzügyi érdekeinek biz-
tosításához szükséges szigor

* L. Bognár G.: id. m. 430 l.

megvalósítására, a másik a
lehető közelségben a büntetőjog
elvéhez, különösen az egyesek
jogos érdekeinek megóvása
végett. A két szempont körül
természetesen a gazdasági és
a pénzügyi érdekek szolgálata
a döntő jelentőségű és
összeüthetőség esetében a meg-
oldás rendszerint az érdekek
javára történt. Ezen a körön
belül azonban a törvény i-
gyekszik az összhangot meg-
valósítani az alkalmazásra ke-
rülő büntetőszabályok és az

általános büntetőtörvények
rendeletkezései között."

De a nézet - ismét hang-
súlyozzuk - nem helyes, mert
nem tartjuk helyénvalónak
az állam büntetőjára való,
az egyesek jogaira mélyen
belenyúló jogosultságát pénzü-
gyi célok megoldatására ál-
lítani.

Chinchelevöl azt a követke-
zelést vonjuk le, hogy a B-n.
1. §-ának alkalmazhatósá-
gát nem volna helyes a ko-
rábbi rendeleteknek

megfelelően az új szabályozás-
nál is kívánni.

— * —

ahogy látszik, hogy a már
fentebb említett pénzügyi szem-
pontok magyarázók a ren-
deletnek - mint a vámtörvény
nek is - a Btk. 92. §-ának al-
kalmazására vonatkozó intéz-
kedéseit, továbbá az eszmei
halmazatra vonatkozó rendel-
kezéseit is.

A pénzügyintézkések minél
nagyobb összcsapák listosi-
tását először is ugyanis a ren-

delet, midőn a Btk. 92. § -
ának alkalmazását csak
bizonyos megkorítással en-
gedi meg, kimondván, hogy
a Btk. 92. § - át jövedelmi hi-
ányok eseteiben is alkalm-
mazni lehet, de a pénz-
büntetést ilyenkor sem le-
het az egyes jogszabályok-
ban az elkövetett kihagyásra
megállapított legkisebb mér-
téken, ily mérték hiányában
a megrövidített vagy megrö-
vidítés veszélyének kitett köz-
adó egyszeresen alul kiszab-

mi (6§.).

Ebből valószággal kéri, hogy a jövődeki rendeletben annyira túltengenek a pénzügyi szempontok, hogy a tettesre megállapított feltétlenül súlyosabb szabadságvesztés büntetés mellőzése tekintetében semmi akadályt nem állít fel, azonban indokolt esetben, rendkívüli enyhítő körülmények fennforgása esetén sem engedi meg a pénzbüntetésnek a megállapított mértéken aluli kismérséklését. Nyilvánvaló tehát, hogy

az elsőrendű szempont nem a minél súlyosabb megtorlás, hanem a büntetésekkel befolyó pénzüsség biztosítása.

Hasonlóképen kizárólag pénzügyi célzata van a rendelet 14.§-ának is, mely az eszmei halmaratra a következő képen intézkedik:

„Ha vámmentes, de behozatali, kiviteli vagy átviteli tilalom alatt álló áru vagy valamely államegyesülésági tárgy csempészete, illetőleg az

ezzel kapcsolatos orgazdaság
vagy bűnpártolás egyúttal más
törvény alá is esik, csak a
súlyosabb bűntetést megállá-
pító törvényt kell alkalmaz-
ni, de a pénzbüntetést asze-
rint a törvény szerint kell
kiszabni, amely magasabb
összegű pénzbüntetést rendel.

De a nem valami nagy
szabotossággal megsemmisített
szakasz azt fejezi ki, hogy
a két törvény vonatkozik a
cselekményre, úgy azt a tör-
vényt kell ugyan alkalmazni.

ni, amelyik szabadságvesztés büntetést állapít meg, de a pénzbüntetést, ha az a szabadságvesztést megállapító, tehát lényegileg súlyosabb törvényben kisebb részekben van megállapítva, mégis a másik törvény szerint kell kiszámni.

Érre tipikus példaként hozható fel a vámtörvény 165. §-ának és az 1912. évi XXV. t. c. 21. §-ának összeküthetése. A mesterséges édesítőszerek eszményezéséért az engedély illeték

és vámmilleték 10-20-szoros
összege szabandó ki, a vám-
törvény [1924: XIX. t. c.] 165. §-a
értelmében pedig fogházbrün-
tetésen felül az illeték 2-8
szoros összege. A rendeletre
tekintettel ily esetekben te-
hát kiszabandó az 1924.:
XIX. t. c. 165. §-a értelmében
a fogházbrüntetés, addig
a pénzbrüntetést az azt na-
gyobb összegben megállá-
pító 1912.: XXII. t. c. 21. §-a a-
lapján kell kiszabni.

és a Btk.-nek az eszmei

halmozata ~~az~~ vonatkozó intézkedéseivel mérőlen ellentétben álló intézkedés szintén a pénzügyi érdekek dominálásának tulajdonítható.

— * —

Én nem csak a jövőbeli büntetőjog anyagi részére, de a 31.000/1928. G. M. M. alatt kiadott eljárási rendelet is tartalmaz egy olyan intézkedést, mely gyakorlati szempontból hibás lévén, szintén revízióra szorul. It

rendelet 15.§-ának első bekezdése értelmében ugyanis szabadságvesztés büntetéssel büntetendő kihágás esetében is becsáthat ki a bíróság terhelt ellen büntetőparancsot, "ha csupán pénzbüntetésnek megállapítását tartja indokoltnak." Ha a fővárosi jogszabályok szerint szabadságvesztéssel sújtott cselekményeket, a vágyővédelmi kihágásokat vizsgáljuk, nyilvánvaló, hogy ez a rendelkezés a teteles jognak, de a gya-

korlati követelményeknek is
ellentmond.

Kegyük eíglől sorra a-
sokat az eseteket, melyekben
a bíróság „indokoltnak tart-
hatja” szabadságvesztés bün-
tetés helyett csupán pénzbűn-
tetés megállapítását. Ezek az
esetek a kísérlet (Btk. 66. §.) a
bűnszegédi bűnrészesség (Btk.
42. §.) és a rendkívüli enyhí-
tő körülmények (Btk. 92. §.)
esetei, melyekben ugyanis
mődjában áll a bíróság-
nak a törvény értelmében

indokoltan pénzbüntetést alkalmazni, jöllehet a cselekményre fogházbüntetés van megállapítva. Hássuk ezeket egyenként.

1.) A kísérlet büntetésére vonatkozólag a Btk. 66.§-ára figyelemmel megvólva a lehetőség a megállapított fogházbüntetésnél enyhébb büntetési nemnek, - pénzbüntetésnek, a kísérására s következőleg büntetőparancs kibocsátására.

Emek azonban utyát állja a vámtörvény 151.§-a, mely

kimondja, hogy „a befejezett
cselekményre meghatározott
büntetés annak kísérlete ese-
tében is irányadó”, mely in-
térkedésével a Btk. 66.§-ának
alkalmazását a ványövedé-
ki kihágások eseteiben kizár-
ja. Úkként annak, hogy kísér-
let esetén a ványövedéki ki-
hágás elkövetőjével szemben
a Btk. 92.§-a alkalmazása
nélkül csak pénzbüntetés
legyen megállapítható s így
ellenőrzhető parancs legyen
kielvezhető - tételen akai-

dálya van.

2.) A brünsegéd brüntetésének megállapításánál a vámjövendeki kihágásokra nézve a Btk. 42. §-a sem nyelhet alkalmazást, mert a vámtörvény 152. §-a expressis verbis kimondja, hogy „a tettesre meghatározott brüntetés alózik a felbujtó és a brünsegéd is.” Ezek a rendelkezések a vámtörvény titulus akadályt állít az elé, hogy a brünsegédre a 92. §. alkalmazása nélkül kizárólag pénzbrüntetés

legyen kiszabható s egyben
tehát az elé is, hogy ellene
büntetőparancs legyen ki-
bocsátható.

3.) Marad tehát a Btk.

92. §-ának esete. 4tt tételen aka-
dályt a vámtörvény nem
állít fel, vagyis a vámjöv-
delmi kibrágások esetében is,
ha az enyhítő körülmények
annyira nyomatékosak, vagy
oly nagy számmal forog-
nak fenn, hogy a cselekmény-
re meghatározott fogháskün-
tetés legkisebb mértéke is til-

szigorú volna, úgy ahelyett pénz-
büntetés állapítható meg. Ék-
ként a Btk. 92. §-ának alkalmaz-
mása esetén büntetőparancs
hibásítása is lehetséges vol-
na.

Van azonban ennek egy
nagy gyakorlati akadálya.
Kérlek, hogy a bíróság a
Btk. 92. §-ában előírt feltételek
fennforgásáról meggyőződést
szereshessen, végül rendszere-
sint terheltet is meg kell hall-
gatnia, sőt életírásnyai, ese-
lekményének indító okai

felől kikérdeznie, védekezé-
sét mérlegelnie — ez pedig
csak akkor lehetséges, ha a
bíróság az ügyben tárgya-
lást tart.

Ékként a büntetőparancs
kibocsátásának ebben az e-
setben is, ha még tételen jo-
gi szempontból nem is, de
gyakorlatilag akadályai
vannak.

De helytelen a rendelet
idézett 15. §-ának rendelkezé-
se abból a szempontból is,
hogy az a várhatóára

sérelmes. A büntetőparancs ellen ugyanis a vádló nem élhet kifogással, ha tehát a terhelt megnyugszik a büntetőparancsban, úgy a vádlónak perorvoslatra joga nincs, pedig a Btk. 92.§-ának téves alkalmazása anyagi semmisségi ok. Sőt még nyafelvétel után sem nyerhet a vádhatóság ily esetben orvoslást, ha megkérdezése nélkül és véleményezésre mint tévesen alkalmazott fogházbüntetés helyett pénzbüntetés, mert a bi-

rői gyakorlat szerint lünte-
tőparancsal befejezett ügy-
ben nyafelvételnek helye nincs!

Értkezésemet abban a
reményben fejezem be, hogy a
hamarosan várható reform-
ereket a hibákat egytől-egyig
ki fogja küszölni a jö-
vedéki lüntetőjogból!

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
3162/193. gyarapodási naplószám